

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom B. a M. Š., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. J. S., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 232/04 z 27. apríla 2005, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8 C 1103/91-481 z 19. augusta 2004 vo výroku zamietajúcom ich žalobný návrh, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. a M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2005 doručená sťažnosť J. B., bytom B. a M. Š., bytom B., (ďalej aj „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. J. S., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 232/04 z 27. apríla 2005, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 1103/91-481 z 19. augusta 2004 vo výroku zamietajúcom žalobný návrh sťažovateľiek.

Sťažovateľky namietajú porušenie ich základných práv rozsudkom krajského súdu v konaní, predmetom ktorého bolo uzavretie dohody o vydaní označených nehnuteľností, pričom porušenie označených základných práv odôvodňujú tým, že *„bol ignorovaný argument sťažovateľiek na nesprávnosť geometrického plánu vyhotoveného znalkyňou... Boli tak prelomené práva sťažovateľiek na spravodlivé súdne konanie“*. Porušenie základného práva upraveného v čl. 20 ods. 1 ústavy bližšie neodôvodnili ani samostatne, ani vo vzťahu k procesným ústavným právam upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V súvislosti so sťažnosťou sťažovateľiek ústavný súd uvádza, že ústavný súd už o namietanom porušení základných práv sťažovateľiek v konaní, ktorého predmetom je vydanie nehnuteľnosti, rozhodoval a svojím rozhodnutím č. k. II. ÚS 72/03-22 z 24. júna 2003 rozhodol o porušení základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 11203/91. Sťažovateľky namietajú porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu o ich odvolaní.

Požadujú, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Krajský súd v Trenčíne rozsudkom 5 Co 232/04 zo dňa 27. 4. 2005, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 8 C 1103/91 zo dňa 19. 8. 2004 vo výroku zamietajúcom žalobný návrh navrhovateľiek – sťažovateľiek, ktorým sa domáhali reštitučných nárokov v konaní o uloženie odporcom J. P. a M. P., aby vydali navrhovateľke v druhom rade parcely pôvodne označené ako EN 428/5 o výmere 791 m², EN 428/1 o výmere 1548 m², EN 425/1 o výmere 321 m², EN 425/3 o výmere 55 m², EN 425/4 o výmere 33 m², získaných na LV č. 1049, ev. list č. 1026 k. ú. Košeca, tiež dom pôvodné číslo 178, postavený na parcele č. 428/1 k. ú. Košeca, t. j. bývalý byt a vodnú elektrárňu

a uloženie odporcom, aby do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku spísali s navrhovateľkou v druhom rade dohodu o vydaní vyššie uvedených nehnuteľností a aby do 60 dní od právoplatnosti rozsudku nehnuteľnosti navrhovateľke v druhom rade fyzicky vydali a nahradili navrhovateľkám trovy konania, do 7 dní od právoplatnosti rozsudku, porušil ich základné práva zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru.“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodu, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľky argumentujú pri namietanom porušení ich práva na spravodlivý proces poukázaním na ignorovanie ich argumentu na nesprávnosť geometrického plánu vyhotoveného znalkyňou. Ústavný súd sa preto sústredil na to, aby zistil, či k sťažovateľkami tvrdenému porušeniu nimi označeného práva na spravodlivý proces mohlo vôbec dôjsť.

Krajský súd vo svojom rozsudku č. k. 5 Co 232/04-516 z 27. apríla 2005, ktorým rozhodol o odvolaní jednej zo sťažovateľiek, a to J. B., a odporcov proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 1103/91-491 z 19. apríla 2004, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej vo vzťahu k J. B. a o trovách konania a ktorým ponechal nedotknutý rozsudok prvého stupňa vo veci samej vo vzťahu k M. Š., uviedol, že *„ako vyplýva z geometrického plánu Ing. M., ustanovenej súdom za znalkyňu, na stotožnenie pôvodnej pozemnoknižnej parcely, zo dňa 26. 2. 2003 (č. l. 329 až 330) parcela č. 428/5 zapísaná na LV č. 1049 o výmere 791 m² - zastavaná plocha ako vlastníctvo odporcov v 1. a 2. rade je totožná s parcelou č. 428/5 o výmere 191 m² s tým, že zároveň znalkyňa vytvorila z tejto pôvodnej parcely novú parcelu č. 428/6 o výmere 600 m² - zastavaná plocha, kde ako vlastník tejto plochy figuruje Š. M. a spol. (navrhovateľka v 1. rade).*

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, stav zapísaný na liste vlastníctva č. 1049 nie je totožný s reálnym stavom s tým, že ako vyplýva z výsluchu znalkyne pred súdom prvého stupňa zo dňa 21. septembra 2000 (č. l. 286), pôvodné pozemnoknižné parcely, ktoré boli právnomu predchodcovi navrhovateľiek odňaté, sú v jej geometrickom pláne vyznačené červenou farbou, majú nové KN čísla, na základe ktorých by mohli byť vyznačené v katastrálnej mape. Táto zároveň potvrdila, že pôvodné hranice pozemnoknižných parciel nie sú totožné so súčasným stavom.

Napriek tej skutočnosti, že už v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13. 6. 1996, č. k. 12 Co 164/94-192 bolo konštatované, že v prírode došlo k zmene hraníc a pôvodné pozenmoknižné hranice nie sú totožné so súčasným

stavom, ako aj napriek viacerým upozorneniam zo strany súdu prvého stupňa, ako aj po doplnení dokazovania formou znaleckého posudku zo strany Ing. M., navrhovateľka v 2. rade petit návrhu neupravila na stav, ktorý zaznamenala znalkyňa vo svojom geometrickom pláne a preto, pokiaľ by bol rozsudok vyneseny v takom stave, ako žiadala navrhovateľka v 2. rade, tento by bol nevykonateľný, nakoľko parcela č. 428/5 o výmere 791 m² reálne v prírode neexistuje.“. Okrem toho z rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal napriek tejto skutočnosti aj z hľadiska práva hmotného otázkou, či zmluva z 28. augusta 1973 uzavretá medzi právnym predchodcom sťažovateľiek Rudolfom Smrekom a československým štátom bola uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 1103/91-491 z 19. augusta 2004 týkajúci sa M. Š. nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2004. Vzhľadom na túto skutočnosť posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek osobitne vo vzťahu k M. Š. a osobitne k J. B..

a) Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľka M. Š. proti označenému rozsudku okresného súdu nepodala odvolanie, a preto ústavný súd o namietanom porušení jej základných práv rozsudkom krajského súdu nemal dôvod a ani nebol oprávnený rozhodovať; z tohto dôvodu sťažnosť M. Š. odmietol pre nedostatok právomoci.

b) Vo vzťahu k sťažovateľke J. B. ústavný súd uvádza, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv na spravodlivý proces, ktoré spája s hodnotením dôkazov krajským súdom.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že hodnotenie dôkazov nie podľa predstáv sťažovateľa nemôže viesť jednoznačne k záveru o porušení základného práva na spravodlivý proces, ak jediným argumentom je len nesúhlas sťažovateľa s hodnotením dôkazov bez toho, že by sa dotklo jeho základných práv.

Vychádzajúc z ustanovenej právomoci všeobecných súdov upravenej v čl. 142 ods. 1 ústavy a v § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rešpektoval rozhodovací „priestor“ krajského súdu v posudzovanej veci, pričom sa zameral na to, či rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky J. B. upraveného

v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a dospel k záveru, že tomu tak nie je.

Skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia krajského súdu svedčia o tom, že toto rozhodnutie nie je ani svojvoľné, ani arbitrálne a že krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne zaoberal námietkami a argumentmi sťažovateľky ohľadne geometrického plánu. Dospel preto k záveru, že v danom prípade je sťažnosť zjavne neopodstatnená vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky J. B. odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V nadväznosti na to odmietol ústavný súd sťažnosť J. B. aj v časti, v ktorej namietala porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to pre nedostatok právomoci.

Ochranu tohto základného práva sťažovateľky poskytli oba všeobecné súdy (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a keďže sa nezistilo porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ústavný súd rozhodol o nedostatku svojej právomoci vo vzťahu k čl. 20 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2005